

## Arrest

nr. 235 439 van 21 april 2020  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DAEM  
Rotterdamstraat 53  
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DAEM en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 9 juni 1998.

De verzoekende partij is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 juli 2016 en heeft op 20 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 20 februari 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). De verzoekende partij werd gehoord op 21 februari 2018.

Op 27 juli 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 3 mei 2019 met nummer X weigert de Raad zowel de erkenning van de vluchtelingenstatus als de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 21 mei 2019 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 september 2019 wordt dit verzoek om internationale bescherming overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 12 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

#### ***“A. Feitenrelaas***

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn.*

*U diende op 20 juli 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming in. In uw eerste verzoek verklaarde u geboren te zijn op 19/3/1378 (Afghaanse kalender, 9/6/1999) in het dorp Dashte Bari, district Pul-i-Alam, provincie Logar. U studeerde tot de zesde graad. Uw vader, een oud Hezb-i-Islami commandant, vulde zijn dagen als een officieus dorpshef met het bemiddelen tussen personen van de regio. Een jaar voor uw vertrek begon u net als uw broer als bodyguard van uw vader te werken. In de maand djadi van 1394 (22 december 2015 – 20 januari 2016) ontving uw vader een brief van de taliban. In deze brief werd hij aangemaand zijn propaganda-activiteiten voor Hezb-i-Islami stop te zetten en samen met zijn zonen de taliban te vervoegen. Bij het niet nakomen van dit verzoek zou uw familie de negatieve gevolgen onder ogen moeten zien. Uw vader negeerde de brief tot hij drie maanden later samen met uw broer door de taliban doodgeschoten werd. Acht à negen dagen na het overlijden van uw vader en uw broer ging u inkopen doen in de bazaar toen u zelf onder vuur genomen werd. U slaagde erin te ontsnappen en na uw wedervaren met uw familie te hebben gedeeld oordeelden jullie dat uw leven niet veilig was. Twee weken later, in de maand hamal van 1395 (21 maart – 20 april 2016) verliet u Afghanistan om na een reis van ongeveer drie maanden op 18 juli 2016 in België aan te komen.*

*Ter staving van uw eerste verzoek legde u uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een dreigbrief van de taliban en de lidkaart van uw vader van Hezb-i-Islami neer.*

*Op 27 juli 2018 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. U diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV oordeelde in haar arrest van 3 mei 2019 dat u geen van beide beschermingsstatuten toegekend kon worden. U diende geen cassatieberoep in.*

*Op 21 mei 2019 diende u in België een eerste volgend verzoek in. In uw huidig verzoek verklaart u dat u naar Frankrijk ging om er een verzoek in te dienen maar dat u in het kader van de Dublin-reglementering naar België teruggeleid werd. Daarnaast wenst u enkele van uw eerdere verklaringen te herroepen. Zo vertelt u nu dat u nog een broer heeft, met name Z. K. A. (...), die momenteel met een vluchtelingenstatuut in Italië verblijft en dat zijn werkzaamheden als tolk en adviseur voor de Navo uw werkelijke vluchtmotief uitmaken. Uw broer ontving twee dreigbrieven van de taliban, waarna uw vader in 2013 gedood werd door de taliban en er een aanslag op uw leven was. Vervolgens verhuisde uw gezin naar uw oom in Peshawar waar u twee jaar bleef alvorens uw reis naar Europa aan te vatten. Uw gezin keerde vervolgens naar Afghanistan terug waar de taliban uw broers nog steeds lastig valt en naar u en uw Z. K. (...) informeert. Ter staving van uw huidig verzoek legt u volgende kopieën neer: de vertaling van de taskara van Z. K. (...), de taskara van uw vader, de Italiaanse verblijfsvergunning van Z. K. (...), het Italiaans paspoort van Z. K. (...), een brief van de International Association of Conference Interpreters waarin ze de problemen van Z. K. (...) bevestigen, twee tewerkstellingscertificaten van Z. K. (...) als tolk en adviseur van ISAF en twee dreigbrieven van de taliban aan Z. K. (...) met vertaling.*

## **B. Motivering**

*Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.*

*Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.*

*Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.*

*In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.*

*Vooreerst dient benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat u uw werkelijke identiteit en levensomstandigheden voor uw vertrek naar België trachtte te verhullen door u onterecht als minderjarige voor te houden en een vervalste taskara bij te brengen, u geen geloofwaardige verklaringen aflegde over uw persoonlijke activiteiten, over de financiële situatie van uw familie en de positie van uw vader als vroegere commandant van Hezb-i-Islami. Evenmin kon er geloof gehecht worden aan de problemen van uw familie met de taliban en reikte u geen indicaties noch bewijzen aan ter staving van uw bewering in Afghanistan als ongelovige te worden beschouwd omwille van uw verblijf in het buitenland. De subsidiaire beschermingsstatus werd u geweigerd omdat u door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan in weerwil met de medewerkingsplicht die op u rust, het CGVS verhindert te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien en u bijgevolg niet toelaat de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.*

*In uw huidig verzoek wijzigt u uw verblijfplaatsen, uw gezinssamenstelling en uw vluchtmotief maar desalniettemin blijft u vasthouden aan uw geboortedatum en uw verklaringen over de positie en het verleden van uw vader en uw betrokkenheid daarbij. Over deze door het CGVS en de RvV ongeloofwaardig bevonden elementen die de asielinstanties het zicht op uw werkelijke identiteit en levensomstandigheden ontnemen brengt u geen nieuwe elementen aan. Evenmin slaagt u erin de wijzigingen in uw verklaringen afdoende aan te tonen. Zo legt u geen enkel stuk neer dat het tweejarig verblijf in Pakistan van u en uw familie kan staven. Hoewel u meerdere documenten van Z. K. (...) neerlegt laat u na te staven dat deze persoon daadwerkelijk uw broer is. Het enig document dat hem aan u kan verbinden is zijn taskara die hetzelfde dorp en dezelfde vader en grootvader als de uwe vermelden. U legt van deze taskara echter slechts een kopie van de vertaling neer zodat de bewijswaarde van dit stuk nihil is. Bovendien moet erop gewezen worden dat hoewel u in het verleden slechts een valse taskara aanbracht om uw identiteit en afkomst te staven u in uw huidig verzoek geen ander identiteitsbewijs neerlegt om uw beweringen hierover alsnog aan te tonen. Dat u ook in uw tweede verzoek nalaat uw identiteit te staven is sprekend voor het gebrek aan zicht dat u wenst te bieden op uw werkelijke identiteit en achtergrond. Bovendien kan uw vergoelijking voor het laattdig*

aanbrengen van het bestaan van uw broer en uw echte asielmotief niet bevredigen. U werpt op dat Z. K. (...) niet wilde dat zijn persoonlijke problemen in uw verzoek aangehaald zouden worden. U verduidelijkt evenwel niet waarom Z. K. (...) dit niet wilde (Verklaring Volgend Verzoek 26/9/2019, punt 15). Indien Z. K. (...) daadwerkelijk uw broer is kan er niet ingezien worden waarom hij, die bescherming geniet in Italië, niet zou willen dat u uw echte nood aan bescherming zou verklaren enkel en alleen omdat hij er een rol in speelt. Te meer daar Z. (...) er eerder niet voor terugschrok zijn problemen met de Taliban wereldkundig te maken. Uit de brieven blijkt immers dat hij zowel zijn vroegere werkgever als de International Association of Conference Interpreters over zijn problemen inlichtte. Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet besluiten dat u het gebrek aan zicht op uw identiteit, uw levensomstandigheden, uw activiteiten, activiteiten van uw familieleden en de eraan verbonden asielmotieven door uw gewijzigde verklaringen niet heeft kunnen wegnemen.

De kopie van de taskara van uw vader legde u reeds neer in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. De overige stukken gaan over de identiteit en het asielverzoek van Z. K. (...) zonder dat u heeft kunnen aantonen dat ze eveneens op uw persoon betrekking hebben.

Hoewel het CGVS en de RvV in uw eerste verzoek u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet weigerden omdat u door uw gebrek aan medewerking het onderzoek naar de redelijkheid van een intern vluchtalternatief in uw hoofde verhinderde moet er op gewezen worden dat het onderzoek naar het bestaan van een intern vluchtalternatief teneinde zich aan het reëel risico op ernstige schade omwille van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict te onttrekken slechts aan de orde is indien uit de analyse van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst de nood van deze bijkomende vorm van internationale bescherming voor burgers uit deze regio blijkt. Waar ten tijde van de behandeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming vastgesteld werd dat de veiligheidssituatie in Logar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigde moet er op basis van de hieronder aangehaalde analyse vastgesteld worden dat een dergelijke beschermingsnood voor burgers van de provincie Logar momenteel niet meer bestaat. Hierbij dient erop gewezen te worden dat bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Afghanistan\\_2019.pdf](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghaanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere

indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen. Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Logar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 108-110,

beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan\\_security\\_situation\\_2019.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf)), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Logar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Logar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de provincie Logar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Logar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

*Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing ( artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).*

*Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het standpunt van de partijen

2.1.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48/6, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 3 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM); van artikel 33 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna richtlijn 2013/32); van artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij excuseert zich vooreerst dat ze bij haar eerste verzoek om internationale bescherming verkeerde informatie heeft meegegeven. Ze stelt dat ze het hardnekkige gerucht volgde dat blijft bestaan binnen de Afghaanse gemeenschap, namelijk dat een verblijf in Pakistan een negatieve invloed zou hebben op het al dan niet verkrijgen van het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut. De verzoekende partij geeft aan dat ze ondertussen haar vergissing inziet. Daarnaast stelt de verzoekende partij dat ze van haar broer het uitdrukkelijke verbod kreeg om de waarheid te vertellen over diens profiel. De verzoekende partij vervolgt dat uit de nieuwe informatie die ze nu naar voren brengt, blijkt dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor statuut van vluchteling.

De verzoekende partij verwijst naar het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 2 oktober 2012. Voorts dient er rekening gehouden te worden met de samenwerkingsplicht. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality. Deze samenwerkingsplicht en verplichting tot grondig onderzoek vloeit ook voort uit artikel 3 *juncto* 13 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat deze artikelen de lidstaten ertoe verplichten een zo grondig mogelijk onderzoek te doen van de verschillende elementen die op een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kunnen wijzen. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar verschillende arresten van het EHRM.

De verzoekende partij vervolgt dat haar problemen, in tegenstelling tot hetgeen zij eerder verklaarde, te maken hebben met het profiel van haar broer die werkzaam was bij de NAVO. Hierdoor werd het gezin meermaals bedreigd door de taliban. Het leidde er uiteindelijk ook toe dat verzoekers broer en vader vermoord werden in 2013. Ook de verzoekende partij zelf werd het slachtoffer van een aanslag op haar leven. Verzoekers gezin besloot dat het niet langer veilig was in Afghanistan en zochten hun toevlucht bij verzoekers oom in Peshawar. Na 1 maand keerde verzoekers moeder en haar 2 jongere broers terug naar Afghanistan. De verzoekende partij vreesde echter voor haar leven en besliste om na 2 jaar verblijf in Pakistan te vluchten naar Europa. Ter staving van haar verblijf legt zij bewijzen neer van het volgen van Engelse les aan het Ghairat Educational Institute te Peshawar. Het profiel van verzoekers broer wordt aangetoond door zijn Italiaanse verblijfsvergunning, een kopie van zijn taskara, een kopie van het

Italiaans paspoort van verzoekers broer, een brief van de International Association of Conference Interpreters waarin de problemen van verzoekers broer bevestigd worden, 2 tewerkstellingscertificaten van verzoekers broer als tolk en adviseur van ISAF en 2 dreigbrieven van de Taliban aan verzoekers broer met vertaling. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar de EASO guidance note van juni 2019.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij ten onrechte de verwantschapsband tussen haar en haar broer betwist wordt. De verzoekende partij wijst er vervolgens op dat beide taskara's dezelfde vader als grootvader vermelden. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij een verklaring van haar broer ter vaststelling van hun verwantschapsband. Voorts wenst de verzoekende partij eraan te herinneren dat de verwerende partij over de mogelijkheid beschikt om inlichtingen in te winnen bij de Italiaanse asielinstanties over het dossier van verzoekers broer. De verwerende partij kan aldus nagaan of verzoekers broer verklaringen over haar broer heeft afgelegd in Italië. Ze zijn ook absoluut bereid om middels een DNA-onderzoek hun verwantschapsband te laten vaststellen.

Met betrekking tot de positie van haar vader verklaarde de verzoekende partij dat hij een oud-commandant was binnen de Hezb-i-Islami partij. De verzoekende partij legde de lidkaart van haar vader van Hezb-i-Islami neer. Echter, de voorstelling van verzoekers vader in de negatieve beslissing naar aanleiding van haar eerste verzoek tot internationale bescherming strookt niet met de werkelijkheid. In de beslissing wordt gesteld dat verzoekers vader de leiding had over 3000 tot 4000 strijders. Echter, uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij verklaard heeft dat het slechts om 300 tot 400 strijders ging (Gehoorverslag, p. 6). Op basis van deze vergissing trekt verwerende partij, ten onrechte, de positie van verzoekers vader in twijfel hetgeen een duidelijke negatieve impact had op de beoordeling door verwerende partij van de algemene geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Dat zij niet op gedetailleerde wijze kan spreken over de Hezb-i-Islamipartij hoeft niet te verwonderen. Het enige waar de verzoekende partij zich kan op baseren was de informatie die zij van haar vader kreeg. De verzoekende partij was zelf geen lid van de partij. Bovendien dateren de activiteiten van verzoekers vader al van een hele tijd geleden. De jaren voor haar vertrek was haar vader actief als officieus dorpshoofd. Hij trad op bij jirga's en werd hierbij vergezeld door zijn zoon, die op dat moment nog heel erg jong was. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij van haar niet redelijkerwijs kan verwachten dat zij gedetailleerde verklaringen aflegt over de vroegere functie van haar vader alsook over de partij waarbinnen haar vader actief was.

De verzoekende partij wenst voorts duidelijkheid te scheppen over de financiële situatie van het gezin tijdens de jaren voor haar vertrek. Het gezin werd ondersteund door verzoekers broer, die actief was als tolk en adviseur voor de NAVO. Tot op vandaag staat verzoekers broer, vanuit Italië, zijn moeder en 2 jongere broers in Afghanistan financieel bij.

De verzoekende partij wijst erop dat ze bij haar volgend verzoek om internationale bescherming de volgende documenten bijbrengt:

- Kopie van de vertaling van de taskara van verzoekers broer
- Kopie van de taskara van verzoekers vader
- Kopie van de Italiaanse verblijfsvergunning van verzoekers broer
- Kopie van het Italiaans paspoort van verzoekers broer
- Brief van de International Association of Conference Interpreters waarin de problemen van verzoekers broer bevestigd worden
- 2 tewerkstellingscertificaten van verzoekers broer als tolk en adviseur van ISAF
- 2 dreigbrieven van de Taliban aan verzoekers broer met vertaling.

Met deze documenten wenst de verzoekende partij de ware toedracht van haar vluchtrelaas te staven en haar verklaringen naar aanleiding van haar eerste verzoek om internationale bescherming recht te zetten. Ze erkent dat ze aanvankelijk niet de waarheid verteld heeft en dat is laakbaar.

Ter staving van dit verzoekschrift wenst de verzoekende partij bijkomend nog volgende documenten neer te leggen:

- Kopie van de verklaring van verwantschapsband met haar broer + vertaling
- Kopie van de taskara van verzoekers broer
- Brief van de directeur van het Ghairat Educational Institute te Peshawar
- rapporten van het Ghairat Educational Institute.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij verwesterd is door haar verblijf in België. Ze stelt dat ze gedurende de jaren dat zij in Europa verbleven heeft sterk geïntegreerd is geraakt in de Belgische samenleving, haar denkbeelden zijn (zelfs onbewust) aangepast aan de Westerse denkwijze, en zij heeft steeds minder en minder raakvlakken met de Afghaanse cultuur. Niet alleen zou het dus bijzonder moeilijk voor haar zijn om opnieuw te aarden in Afghanistan, bovendien worden door de Afghaanse gemeenschap vragen gesteld of de persoon die terugkeert niet 'besmet' is geraakt door het Westen. Het gaat er hierbij niet zozeer over hoe zij zichzelf 'Westers' voelt, maar wel hoe zij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na haar jarenlange verblijf in Europa. De verzoekende partij vervolgt dat terugkeerders bijzonder kwetsbaar door hun associatie met het Westen, waardoor ze het risico lopen om als 'spionnen' beschouwd te worden, zoals de verzoekende partij aanhaalde tijdens haar gehoor. Er wordt vermoed dat ze zich bekeerd hebben en ze worden constant in de gaten gehouden of ze wel nog islamitisch genoeg zijn. De verzoekende partij vervolgt dat ze daarnaast ook bijzonder kwetsbaar zijn omdat de cultuurschok hen ernstige psychologische problemen oplevert. Ze worden onthaald op achterdocht, geweld en criminaliteit. Doordat de terugkeerders langere tijd in het Westen hebben verbleven wordt aangenomen dat ze rijk zijn, en lopen ze het risico om het slachtoffer te worden van kidnapping. De verzoekende partij stelt dat dit wordt bevestigd in onderzoek van Schuster en Majidi (Liza Schuster & Nassim Majidi, What happens post-deportation? The experience of deported Afghans, Migration Studies, mei 2013). In haar verzoekschrift citeert ze uit deze studie. In een volgende publicatie gaan de auteurs verder met hun onderzoek en tonen zij aan hoe ver de sociale controle gaat (Liza Schuster & Nassim Majidi (2015) Deportation Stigma and Re-migration, Journal of Ethnic and Migration Studies, 41:4, 635-652). De verzoekende partij argumenteert ook dat EASO in haar recente Guidance Note van juni 2019 over Afghanistan voorziet in een afzonderlijk risicoprofiel voor verwesterde Afghanen. De verzoekende partij vervolgt dat de UNHCR richtlijnen van 30 augustus 2018 eveneens voorzien in een apart risicoprofiel voor individuen die als 'Verwesterd' worden beschouwd. UNHCR maakt duidelijk dat het niet zozeer gaat om verwestering maar toegeschreven verwestering. De verzoekende partij citeert uit beide rapporten die ze in haar verzoekschrift aanhaalt. Om haar betoog verder te onderbouwen citeert ze ook uit het rapport van Refugee Support Network, After Return: Documenting The Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan, van april 2016. Ten slotte bevestigt een rapport van Asylus van augustus 2017 alle hierboven aangehaalde problemen waarmee terugkeerders te kampen hebben, en wijst het rapport nog specifiek op het verhoogde risico op rekrutering door gewapende groepen. Hierna haalt de verzoekende partij nog rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan. Hierop concludeert de verzoekende partij dat indien men in de hoofdstad Kabul een geïndividualiseerd risico loopt omdat men bepaalde attitudes die duiden op verwestering kan worden toegeschreven, dan geldt dit des te meer voor het dorp waaruit verzoeker afkomstig is, gelegen in het landelijke Daikundi. Uit de bovenstaande recente en gezaghebbende landeninformatie blijkt duidelijk het objectieve risico op vervolging dat zij loopt bij een terugkeer naar Afghanistan doordat zij voor langere tijd afwezig was uit Afghanistan. Hierdoor loopt zij een groot risico om door de traditionele Afghaanse gemeenschap als zijnde 'verwesterd' te worden beschouwd, met serieuze risico's op uitsluiting, discriminatie, kidnapping, geweld, gedwongen rekrutering, ... als gevolg.

Vervolgens gaat de verzoekende partij op de subsidiaire beschermingsstatus in. Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting en haalt ze de rechtspraak van de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan.

Vooraleer er dieper wordt ingegaan op de persoonlijke omstandigheden die voorhanden zijn, dient er gekeken te worden naar de situatie in verzoekers district Pol-e-Alam, gelegen in de provincie Logar. Dit vormt immers de context waarbinnen de persoonlijke omstandigheden moeten beoordeeld worden. De provincie Logar wordt momenteel misschien niet getroffen door willekeurig geweld dat dermate hoog is dat elke burger erdoor geraakt wordt, dit wil nog niet zeggen dat de situatie er uitmuntend is. Op 31 december 2018 publiceerde de taliban een nieuw rapport, waarin ze een overzicht geven over welke gebieden onder hun controle staan. Met betrekking tot verzoekers district Pol-e-Alam, stelt de taliban het volgende: *"Logar capital Logar is 70% under Mujahideen control, remaining 30% with enemy"*. De taliban geeft bijgevolg aan dat ze 70 procent van verzoekers district in handen hebben. Volgens EASO is de taliban een geloofwaardige bron wat betreft hun controle over het Afghaanse grondgebied. De taliban zou volgens EASO zelfs een eerder conservatieve schatting maken van het grondgebied dat ze in handen hebben.

Tot slot stelt de verzoekende partij dat: *"3. Wat zijn nu de persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld?"*

*De volgende zaken worden door verwerende partij niet betwist in dit dossier:*

- *De dood van verzoekers vader en broer ten gevolge van de werkzaamheden van verzoekers broer*
- *Verzoeker verliet Afghanistan toen hij nog jong was, namelijk 14 à 15 jaar;*
- *Verzoeker kwam aan in Europa op 17-jarige leeftijd, en verblijft ondertussen bijna 4 jaar in Europa. In hoofde van verzoeker is sprake van verwestering.*

*Het feit dat verzoeker de broer is van iemand die werkzaam was voor de NAVO en momenteel erkend vluchteling is in Italië is een persoonlijke omstandigheid die het risico in hoofde van verzoeker in geval van terugkeer gevoelig versterkt.*

*We kunnen het volgende concluderen.*

*Rekening houdend met het risicoprofiel van verzoeker, had tegenpartij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.*

*Verder blijkt uit het voorgaande ook dat tegenpartij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat tegenpartij het gegeven van het risicoprofiel snel en ongefundeerd van tafel veegde. Als dusdanig beschikte de tegenpartij niet over afdoende elementen om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen.*

*Door hem de subsidiaire bescherming niet toe te kennen, schendt verwerende partij bijgevolg artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.”*

### 2.1.2. Het standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij dient geen nota met opmerkingen of een aanvullende nota in.

### 2.1.3. De aanvullende nota van de verzoekende partij

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer. Deze aanvullende nota bevat de volgende documenten:

- memorandum for the Danish Immigration Service Denmark van 27 februari 2014 opgesteld door een DA Civilian Advisor voor Z.K.
- kopie + originele versie van een certificaat van Z.K om de tewerkstelling bij de ISAF forces aan te tonen
- 4 foto's van Z.K
- Brief van de AIIC International Association of Conference Interpreters met betrekking tot Z.K.
- Loonbrief Z.K. van april 2013
- Certificaat van de ISAF senior officer of force command Madrid Contingent op naam van Z.K.
- Originele taskara Z.K.
- Bonafide certificate van 2 september 2014 op naam van de verzoekende partij opgesteld door Ghairat Educational Institute
- De originele versie van de dreigbrieven
- De originele versie van de declaration of parental bond

## 2.2. Beoordeling

### 2.2.1. Juridisch kader voor de beoordeling van de nieuwe elementen

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

*Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°,*

2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

*Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”*

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24*) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

### 2.2.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *"Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."* Voormelde motieven, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, zijn pertinent en draagkrachtig. Ze worden op generlei wijze betwist door de verzoekende partij.

Uit het volgend verzoek om internationale bescherming blijkt dat de verzoekende partij stelt dat ze een aantal zaken niet volledig correct verteld heeft bij haar eerste verzoek om internationale bescherming. Zo stelt de verzoekende partij dat haar vader niet in 2016, maar in september 2013 overleden is. De verzoekende partij geeft ook aan dat ze het bestaan van één broer verzwegen heeft, met name Z.K.A. Deze broer verblijft in Italië alwaar hij als vluchteling erkend werd omwille van zijn werkzaamheden als tolk en adviseur voor de NAVO. De verzoekende partij stelt ze bij haar eerste verzoek om internationale

bescherming had aangegeven dat ze Afghanistan verlaten had omwille van de positie van haar vader, doch haar eigenlijke vluchtmotieven houden verband met de werkzaamheden van haar broer in Afghanistan. De verzoekende partij verklaart ook dat zij oorspronkelijk niet op de hoogte waren van de werkzaamheden van haar broer. Hij had immers aan hen verteld dat hij als leerkracht werkzaam was in Kaboel. Twee à drie maanden later hebben ze echter een brief van de taliban gekregen die aan hem gericht was, maar waarin de hele familie bedreigd werd. Hierna zou verzoekers vader onmiddellijk contact hebben opgenomen met Z.K.A. Hij ontkende dit en hun vader was overtuigd dat hij als leerkracht in Kaboel werkte. Gedurende een tijdje was alles rustig tot ze een tweede dreigbrief kregen. In deze brief werd wederom de hele familie bedreigd. Verzoekers vader contacteerde opnieuw Z.K.A. Deze keer zou verzoekers broer de waarheid aan hun vader hebben verteld. Verzoekers vader antwoordde hierop dat als hij niet naar huis zou komen, hij zijn zoon niet meer zou zijn. Haar vader overleed in september 2013. De verzoekende partij stelt dat de taliban ook een poging ondernam om hem te doden. Na de begrafenis van haar vader trok de verzoekende partij samen met haar gezin naar Pakistan waar een oom woonde. Na een maand keerde verzoekers moeder terug naar Afghanistan, maar de verzoekende partij moest bij haar oom in Pakistan blijven, want haar leven was in gevaar. De verzoekende partij verklaart dat ze twee jaar in Pakistan gewoond heeft. Toen haar oom terugkeerde naar Afghanistan, is zij naar Europa vertrokken. De verzoekende partij verklaart ook dat gedurende een zekere periode niets meer van Z.K.A. gehoord hebben. In 2014 vernamen ze dat hij in Italië was. Verzoeker stelt dat de taliban haar broers nog steeds lastig vallen en naar de verzoekende partij en Z.K.A. vragen. Doordat de taliban verzoekers broers in Afghanistan lastigvallen, kunnen zij niet meer naar school gaan.

Ter staving van het volgend verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij volgende kopieën neer: de vertaling van de taskara van Z.K.A., de taskara van haar vader, de Italiaanse verblijfsvergunning van Z.K.A., het Italiaans paspoort van Z.K.A., een brief van de International Association of Conference Interpreters waarin ze de problemen van Z.K.A. bevestigen, 2 tewerkstellingscertificaten van Z.K.A. als tolk en adviseur van ISAF en 2 dreigbrieven van de taliban aan Z.K.A. met vertaling.

In 's Raads arrest van 3 mei 2019 met nummer 220 724 wordt uiteengezet dat er geen geloof wordt gehecht aan het profiel van verzoekers vader als voormalige commandant van Hezb-i-Islami. In voormeld arrest wordt gesteld dat: *“Vervolgens wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker zijn persoonlijke activiteiten als bodyguard van zijn vader en activiteiten van zijn vader en broer, respectievelijk als oudcommandant van Hezb-i-Islami en bodyguard, als ongeloofwaardig moet worden beoordeeld. Zo motiveert de commissaris-generaal dat verzoeker cruciale kennis mist over Hezb-i-Islami om zowel zijn betrokkenheid als die van zijn vader bij deze partij aan te tonen, zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS aangaande zijn lidmaatschap bij de Hezb-i-Islami niet overeen komen, verzoeker opmerkelijke uitspraken doet over de carrière van zijn vader, en slaagt hij er niet in de rivaliteit tussen Hezb-i-Islami en de taliban geloofwaardig neer te zetten.*

*Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift als verschoning voor zijn gebrekkige kennis over Hezb-i-Islami op dat hij, zoals verklaard op het CGVS, zelf geen lid was van de partij en dat hij zijn vader enkel hielp als bodyguard toen deze laatste al lang geen commandant meer was van Hezb-i-Islami. De Raad wijst er op dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken echter verklaard heeft wél lid te zijn van Hezb-i-Islami (vragenlijst CGVS, vraag 3) en dat zowel hij als zijn broer werkten voor Hezb-i-Islami (ibid., vraag 5). De Raad benadrukt de bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring geen ernstig verweer is om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherentie dienaangaande te vergoelijken, laat staan dat die bij machte is verzoekers gebrekkige kennis over Hezb-i-Islami, de partij waarvan hij aanvankelijk verklaarde lid te zijn, te verschonen of te rechtvaardigen. Niettegenstaande verzoekers vader tijdens de periode waarin verzoeker als bodyguard optrad, geen commandant meer was bij Hezb-i-Islami, en verzoeker zelf de burgeroorlog nooit heeft meegemaakt, zou de geschiedenis van de partij waarvan hij aanvankelijk beweerde lid te zijn geweest en er zelfs voor zou gewerkt hebben, verzoeker niet mogen ontgaan zijn. Evenmin zou het verzoeker mogen ontgaan zijn dat Hezb-i-Islami de wapens opnam tegen de Afghaanse overheid en de buitenlandse aanwezigheid in Afghanistan. Dat hij maar tot zijn 12-13 jaar naar school is gegaan, doet hieraan geen afbreuk.*

*Voorts merkt verzoeker op dat hij helemaal niet verklaard heeft dat zijn vader 3000-4000 strijders onder zich had, maar wel 300 à 400. De commissaris-generaal erkent ter terechtzitting van 12 oktober 2018 en 5 april 2019 een vergissing te hebben begaan, doch kan worden bijgetreden waar deze stelt dat dit een loutere materiële vergissing betreft en de begane vergissing geen invloed heeft op het desbetreffende motief, dat als volgt luidt: “Dat uw vader aan een enorm aantal strijders leidinggaf blijkt onder andere uit de toegevoegde informatie waarbij blijkt dat Hezb-i-Islami in 1984 naar schatting 1400 strijders ter*

beschikking had in de provincie Logar en twee districten van Kabul, waarvan één een Hezb-i-Islamibastion. Het is des te opmerkelijk dat uw vader als zeer vooraanstaand commandant dan ook niet voorkomt in de lijst met commandanten van Hezb-i-Islami van 1984. Hoewel er in de lijst vermeld staat dat ze onvolledig is omdat Hezb-i-Islami haar medewerking niet wilde verlenen is het toch weinig plausibel dat een dermate belangrijke commandant onopgemerkt zou gebleven zijn. Gezien het belang van uw vader voor Hezb-i-Islami mag het ook verbazen dat uw vader zijn activiteit zomaar stopzette na het vertrek van de Russische troepenmacht. Net zoals de andere moedjaheddinpartijen zette Hezb-i-Islami haar strijd tegen het communistische regime verder ook al verloor ze voor een deel de steun van de vroegere Sovjet-Unie. Gevraagd waarom uw vader als topcommandant stopte voor de strijd geheel gestreden was kan u er geen verklaring voor aanreiken. U bevestigt dat "enkelen" verder vochten maar dat uw vader samen met nog veel andere commandanten stopten (CGVS p.7). Daar gelaten het beeld dat u ophangt dat veel leden van Hezb-i-Islami hun Kalasjnikov aan de haak hingen met vertrek van de Russische troepen zou u in staat moeten zijn om aan te geven waarom het vertrek van de Russen en niet de val van het door de Sovjet-Unie gesteunde communistische regime het einde van de jihad voor uw vader betekende." In haar huidig verzoek om internationale bescherming beperkt de verzoekende partij zich tot het herhalen van feit dat haar vader een oud-commandant van Hezb-i-Islami is. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Bijgevolg betreft dit geen nieuw element in de zin van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij haalt in haar huidig verzoek om internationale bescherming aan dat de concrete aanleiding voor haar vlucht uit Afghanistan de 2 dreigbrieven zijn, die ze van de taliban kregen omwille van de werkzaamheden van haar broer Z.K.A. als tolk van de NAVO troepen. De verzoekende partij haalt ook aan dat haar vader in september 2013 omwille hiervan door de taliban gedood werd. Na de begrafenis van haar vader vertrok de verzoekende partij samen met een oom en haar gezin naar Pakistan. De verzoekende partij verklaart dat na een maand haar moeder samen met haar andere broers teruggekeerd is naar Afghanistan, maar zij moest in Pakistan blijven omdat haar leven in gevaar was. De verzoekende partij stelt dat ze 2 jaar in Pakistan verbleef. Ze vertrok pas naar Europa, toen haar oom besliste om terug te keren naar Afghanistan.

In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat de verzoekende partij verschillende documenten bijbrengt die betrekking hebben op Z.K., maar dat ze nalaat te staven dat deze persoon effectief haar broer is. Er wordt terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing dat: *"Het enig document dat hem aan u kan verbinden is zijn taskara die hetzelfde dorp en dezelfde vader en grootvader als de uwe vermelden. U legt van deze taskara echter slechts een kopie van de vertaling neer zodat de bewijswaarde van dit stuk nihil is. Bovendien moet erop gewezen worden dat hoewel u in het verleden slechts een valse taskara aanbracht om uw identiteit en afkomst te staven u in uw huidig verzoek geen ander identiteitsbewijs neerlegt om uw beweringen hierover alsnog aan te tonen. Dat u ook in uw tweede verzoek nalaat uw identiteit te staven is sprekend voor het gebrek aan zicht dat u wenst te bieden op uw werkelijke identiteit en achtergrond."* Er kan niet voorbij gegaan worden dat in 's Raads arrest van 3 mei 2019 met nummer 220 724 geoordeeld werd dat: *"Evenmin slaagt verzoeker erin de vaststelling dat hij een vervalste taskara heeft neergelegd, te weerleggen of te ontcrachten. Met het verweer dat hij slechts drie foto's diende af te geven en geen zes zoals gesteld in de bestreden beslissing daar hij zijn taskara rechtstreeks bij het provinciehuis heeft aangevraagd, doet verzoeker immers geen afbreuk aan de vaststelling dat de door hem neergelegde taskara niet meer dan een ingevulde kopie betreft en dat zelfs het serienummer dat op de taskara gestempeld moet worden, bij verzoekers taskara mee gekopieerd werd. Deze vaststellingen alleen al volstaan om besluiten dat het stuk een duidelijke vervalsing betreft. Ten overvloed merkt de Raad op dat verzoekers uitleg dat hij slechts drie foto's diende af te geven bij de aanvraag van zijn taskara daar hij zijn taskara rechtstreeks bij het districtshuis heeft aangevraagd, wat overigens niet onderbouwd wordt aan de hand van objectieve informatie, nog steeds geen verklaring biedt voor waar hij op het CGVS opgaf dat hij twee foto's heeft moeten afgeven (adm. doss., stuk 6, notities persoonlijk onderhoud, p. 14)."* De verzoekende partij kan bijgevolg niet naar voormelde taskara verwijzen om de verwantschapsband met Z.K.A. haar

vermeende broer, te staven. Het kan evenmin beschouwd worden als een begin van bewijs daar de verzoekende partij haar identiteit tracht te staven aan de hand van een vervalste taskara.

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij ook een verklaring van Z.K.A., namelijk *"declaration of the parentel bond and the affiliation bonds"* en een kopie van zijn taskara toe. Deze verklaring op eer werd opgesteld overeenkomstig het Italiaans recht op basis van de verklaringen van de heer Z.K.A. In deze verklaring wordt wederom melding gemaakt van het nummer op verzoekers taskara en als geboortedatum wordt weliswaar 9 juni 1998 vermeld. Met betrekking tot voormelde gegevens werd in 's Raads arrest van 3 mei 2019 met nummer 220 724 gesteld dat: *"Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar deze oordeelt dat verzoeker zijn werkelijke identiteit en levensomstandigheden voor zijn vertrek naar België tracht te verhullen door zich onterecht als minderjarige voor te houden en een vervalste taskara neer te leggen."*

*Door in het verzoekschrift louter te volharden in de door hem verklaarde geboortedatum, vermag verzoeker geen ander licht te werpen op het leeftijdsonderzoek uitgevoerd door de Dienst Voogdij waaruit blijkt dat verzoeker op 8 augustus 2016 20,8 jaar was, met een standaarddeviatie van 2 jaar, en hij derhalve niet beschouwd kan worden als de zeventienjarige waarvoor hij zich uitgaf. Verzoeker had de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na de betekening van deze beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker kan het resultaat van de medische analyse uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij aldus niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betwisten aangezien dit niet de door de wet voorziene beroepsprocedure is.*

*Evenmin slaagt verzoeker erin de vaststelling dat hij een vervalste taskara heeft neergelegd, te weerleggen of te ontkrachten. Met het verweer dat hij slechts drie foto's diende af te geven en geen zes zoals gesteld in de bestreden beslissing daar hij zijn taskara rechtstreeks bij het provinciehuis heeft aangevraagd, doet verzoeker immers geen afbreuk aan de vaststelling dat de door hem neergelegde taskara niet meer dan een ingevulde kopie betreft en dat zelfs het serienummer dat op de taskara gestempeld moet worden, bij verzoekers taskara mee gekopieerd werd. Deze vaststellingen alleen al volstaan om besluiten dat het stuk een duidelijke vervalsing betreft. Ten overvloed merkt de Raad op dat verzoekers uitleg dat hij slechts drie foto's diende af te geven bij de aanvraag van zijn taskara daar hij zijn taskara rechtstreeks bij het districtshuis heeft aangevraagd, wat overigens niet onderbouwd wordt aan de hand van objectieve informatie, nog steeds geen verklaring biedt voor waar hij op het CGVS opgaf dat hij twee foto's heeft moeten afgeven (adm. doss., stuk 6, notities persoonlijk onderhoud, p. 14)." Gelet op deze beoordeling in het arrest van 3 mei 2019, kan deze "declaration of the parentel bond and the affiliation bonds", die op basis van de verklaringen van Z.K.A. opgesteld werd, niet als bewijs van de verwantschapsband beschouwd worden. Het gegeven dat Z.K.A. ter terechtzitting aanwezig was, doet aan het voorgaande geen afbreuk.*

In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze bereid zijn om een DNA-test af te leggen. Indien de verzoekende partij het nodig acht om een DNA-test te ondergaan om de verwantschapsband aan te tonen, dient zij hiertoe zelf het initiatief te nemen. Het komt aan haar toe om minstens een begin van bewijs van de voorgehouden verwantschapsband voor te leggen, daar zij in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming haar vluchtrelaas nu verbindt aan het profiel en de werkzaamheden van Z.K.A.

De taskara van Z.K., de Italiaanse verblijfsvergunning van Z.K.? het Italiaans paspoort van Z.K., een brief van de International Association of Conference Interpreters waarin ze de problemen van Z.K. bevestigen, de memorandum for the Danish Immigration Service Denmark van 27 februari 2014 opgesteld door een DA Civilian Advisor voor Z.K., de foto's van Z.K, de brief van de AIIC International Association of Conference Interpreters met betrekking tot Z.K., de loonbrief Z.K. van april 2013, de tewerkstellingscertificaten van Z.K.A. als tolk en adviseur van ISAF en 2 dreigbrieven van de taliban aan Z.K.. met vertaling hebben betrekking op het profiel van Z.K.. Uit voormelde documenten kan evenmin een verwantschapsband tussen de verzoekende partij en Z.K. afgeleid worden. In deze documenten wordt in het algemeen gesteld dat de familie van Z.K. bedreigd werd, doch wordt niet gepreciseerd wie de familieleden zijn en laten niet toe om een verband te leggen tussen Z.K en de persoon van de verzoekende partij

Voorts stelt de verzoekende partij dat heel het gezin bedreigd werd, doch beslist verzoekers moeder om met haar kinderen reeds na een maand om vanuit Pakistan terug te keren naar hun regio van herkomst. Dit valt moeilijk te rijmen met een daadwerkelijke vrees voor de taliban en verzoekers verklaringen dat het gehele gezin bedreigd werd. Daarenboven haalt de verzoekende partij aan dat ze na de begrafenis

van haar vader in Pakistan verbleven heeft en daar gedurende 2 jaar is gebleven. Ter staving van dit verblijf brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: brief van de directeur van het Ghairat Educational Institute te Peshawar en rapporten van het Ghairat Educational Institute. Vooreerst staat in de brief van de directeur dat de verzoekende partij met de Engelse les niveau 3 en 4 in februari 2014 begonnen is, terwijl in het eerste (ongedateerd) rapport aangegeven wordt dat de verzoekende partij level 3 geslaagd is en dat de nieuwe lessenreeks op 11 februari 2014 start. Dit houdt in dat de verzoekende partij voor februari 2014 met de lessen begonnen moest zijn. Deze documenten zijn op zich onvoldoende om een verblijf van twee jaar in Pakistan te staven. Indien de verzoekende partij na de begrafenis van haar vader in september 2013 naar Pakistan vertrokken is en aldaar twee jaar verbleven heeft, zou de verzoekende partij in september 2015 richting Europa moeten vertrokken zijn. Nochtans heeft de verzoekende partij bij haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaard dat zij rond 21 maart – 20 april 2016 richting Europa vertrokken is.

Met betrekking tot verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat de verzoekende partij de financiële situatie van haar familie niet kenbaar wilt maken. In huidig verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat het gezin financieel onderhouden werd door Z.K.A, maar laat ze na hiervan een begin van bewijs bij te brengen. De verzoekende partij brengt 1 loonbrief van Z.K. bij, doch dit document toont niet aan dat Z.K. zijn familie onderhouden heeft. Evenmin kan op basis van deze loonbrief afgeleid worden dat de verzoekende partij de broer is van Z.K..

In de bestreden beslissing wordt terecht geconcludeerd dat: *“Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet besluiten dat u het gebrek aan zicht op uw identiteit, uw levensomstandigheden, uw activiteiten, activiteiten van uw familieleden en de eraan verbonden asielmotieven door uw gewijzigde verklaringen niet heeft kunnen wegnemen.”*

De huidige bijgebrachte documenten doen, gelet op voorgaande vaststellingen, geen afbreuk aan de conclusie die werd genomen in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg liggen er geen nieuwe elementen voor die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij tot een risicogroep behoort omdat zij als verwesterde jongeman kan aanzien worden omdat zij in Europa verbleven heeft, wijst de Raad ervoor eerst op dat de verzoekende partij dit pas voor het eerst in haar verzoekschrift aanhaalt. Voorts beperkt zij zich tot blote beweringen. De verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat haar verblijf in België van haar een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift dienaangaande verwijst naar verschillende rapporten over verwestering en het stigma, de discriminatie en de diepgewortelde schaamte waarmee terugkeerders te maken krijgen, benadrukt de Raad dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie over de verwestering en de soms moeilijke en problematische/kwetsbare positie van voornamelijk Afghaanse jongeren bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

Voorts wordt in de bestreden beslissing ingegaan op de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de verzoekende partij, met name het dorp Dashte Bari, district Pul-i-Alam, provincie Logar (Afghanistan).

De Raad herinnert eraan dat opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier en zoals correct weergegeven in de bestreden beslissing, leidt tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar de verzoekende partij leeft, namelijk de provincie Logar en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

*Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Logar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Logar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.*

*Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de provincie Logar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”*

Uit de voormelde recente landeninformatie waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst en de link toevoegt, kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De verzoekende partij brengt ook geen landeninformatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Deze beoordeling van verwerende partij ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance nota, waaruit blijkt dat het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken (hierna: EASO) de provincie Logar indeelt bij *"Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Logar, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD."* (p.108). EASO neemt aan dat in de provincie Logar willekeurig geweld plaatsvindt, maar niet een hoog niveau bereikt zodat meer individuele elementen zijn vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Verschillen in veiligheidssituatie binnen een provincie blijken uit de 'conflict severity' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict. De Raad stelt vast dat EASO de mate van willekeurig geweld in elke provincie van Afghanistan beoordeelt op basis van 6 indicatoren. Eén van deze indicatoren is de geografische spreiding van het geweld binnen de provincie waarbij EASO in het bijzonder verwijst naar informatie op districtsniveau die getrokken kan worden uit de 'conflict severity map' van UNOCHA (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019, p. 85-86). In voormelde map deelt UNOCHA de districten Charkh, Barakibarak, Pul-e Alam en Mohammad Agha in de op één na hoogste categorie en Kharwar in de op 3 na hoogste categorie. De overige districten vallen in de lagere categorie. Het district telt geen intern ontheemden gedurende de referentieperiode, maar vangt daarentegen personen op. Er vinden in het district Pul-e Alam evenwel geweldsincidenten plaats, doch blijkt uit de bijgebrachte informatie niet dat dit willekeurig geweld een zodanig hoog niveau bereikt, dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen (EASO Country of origin information report: Afghanistan- security situation, juni 2019, p. 206-210). De verzoekende partij brengt ook geen informatie waaruit het tegendeel blijkt. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de taliban verklaart 70% van het district in handen te hebben. Uit de EASO Country report Afghanistan van juni 2019 blijkt inderdaad dat de taliban dit in december 2018 verklaard heeft. De LWJ geeft in april 2019 aan dat het gebied betwist wordt. LWJ geeft echter niet aan dat het gebied in handen is van de taliban (p.208). Het gegeven dat het gebied betwist wordt is op zich niet voldoende om aan te nemen dat het willekeurig geweld een zodanig hoog niveau bereikt, dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat dient met een geheel van elementen rekening te worden gehouden.

Verzoekers district kan bereikt worden via de Kabul-Gardez-Khost-highway. Deze weg loopt door de districten Mohammad Agha en Pul-e-Alam. Volgens lokale bronnen die door de Afghanistan Times worden geciteerd, hebben taliban-militanten de bussen op het snelweggedeelte in Mohammad Agha tegengehouden en hebben ze in november 2018 overheidsmedewerkers gekidnapt. De veiligheid op de snelweg zou zijn verslechterd waardoor overheidsambtenaren deze niet kunnen nemen (EASO Country of origin information report: Afghanistan- security situation, juni 2019, p. 207). *In casu* kan de verzoekende partij niet beschouwd worden als een overheidsambtenaar. Uit deze informatie blijkt geenszins dat op deze snelweg sprake is van willekeurig geweld dat een zodanig hoog niveau bereikt, dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Met andere woorden, zowel de provincie Logar als het district Pul-e Alam zijn een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoekende partij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De verzoekende partij toont niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in het district Pul-e Alam, gelegen in de provincie Logar geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Pul-e Alam, gelegen in de provincie Logar op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad, louter door zijn

aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c* van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofdte het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a*) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij “*het bewijs kan leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Pul-e Alam, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district Pul-e Alam dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofdte van de verzoekende partij bestaat.

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij nog op de verwestering die haar zou worden toegeschreven nu zij anders zou worden gepercipieerd doordat zij in Europa verbleven heeft. Vooreerst verwijst de Raad naar wat hierboven reeds werd gesteld inzake het door verzoekers voorgehouden profiel van verwesterde jongeman. Bovendien wordt niet ingezien in welk opzicht de loutere perceptie verwesterd te zijn het risico om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon door willekeurig geweld zou doen toenemen.

Waar de verzoekende partij voorts verwijst naar haar vluchtrelaas, wijst de Raad erop dat de persoonlijke omstandigheden niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a*) en b) van de Vreemdelingenwet.

Aldus brengt de verzoekende partij geen dergelijke individuele elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van de rechtsplegingsdossiers. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in haar herkomstregio op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofdte nieuwe elementen zijn waaruit zwaarwegende gronden blijken om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen

zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De verzoekende partij werd in deze procedure eveneens bijgestaan door een tolk Pashtou. Voorts werden de procedurele noden van de verzoekende partij onderzocht. De beslissing om de verzoekende partij die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

De verzoekende partij kan niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 daar zij geen niet-begeleide minderjarige vreemdeling is.

De schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet dienstig aangevoerd aangezien de beoordeling beperkt is tot de nieuwe elementen, zoals bedoeld in artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen om de specifieke redenen, zoals voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS